

या ते हेतिर्मीढुष्टम हस्ते बभूव ते धनुः ।

तयास्मान्विश्वतस्त्वमयक्ष्मया परि भुज ॥ ११ ॥

अतिशयेन मीढान्मीढुष्टमः तसौ मत्वर्थे इति [पा० १.४.११.] भसंज्ञायां वसोः सम्प्रसारणम् [पा० ६.४.१३१.] षवष्टवे हे मीढुष्टम सेतूतम ववर्षुक ते तव हस्ते या धनुः हेतिः धनूत्रपमायुधं (७.) बभूव अस्ति एकं ते-पदं पादपूरणाय । तया धनूत्रपया हेत्या विश्वतः सर्वतोऽस्मान्परिभुज परिपालय भुजेर्विकरणव्यत्यये (८.) शप्रत्ययः । कीदृश्या तया अयक्ष्मया नास्ति यक्ष्मा रोगो यस्यास्तया निरुपद्रवया दृढया अनुपद्रवकारिण्या वा ॥ ११ ॥

परि ते धन्वनो हेतिरस्मान्वृणक्तु विश्वतः ।

अथो य इषुधिस्तवारिऽअस्मन्निधेहि तम् ॥ १२ ॥

हे रुद्र ते तव धन्वनो हेतिः धनुःसम्बन्धि आयुधं विश्वतः सर्वतोऽस्मान्परिवृणक्तु त्यजतु मा हत्वित्यर्थः वृजो वर्जने रुधादित्वात् श्रम् अथो अपि च यस्तव इषुधिस्तमस्मत्सकाशात् अरे द्वे निधेहि अस्मत्तो द्वे स्थापय ॥ १२ ॥

अवतत्य धनुष्टब् सहस्राक्ष शतेषुधे ।

निशीर्य शल्यानां मुखा शिवो नः सुमना भव ॥ १३ ॥

सहस्रमक्षीणि यस्य शतमिषुधयो यस्य हे सहस्राक्ष हे शतेषुधे त्वं नोऽस्मान्प्रति शिवः शान्तः सुमनाः शोभनचिन्तश्च भव अनुगृहाणेत्यर्थः किं कृत्वा धनुरवतत्य अपज्याकं कृत्वा शल्यानां मुखा मुखानि वाणफलाग्राणि निशीर्य शीर्णानि कृत्वा श्रु हिंसायाम् समासेऽनज्यूर्वे क्को त्यप् ऋत इद्धातोः [पा० ७.१.१००.] ॥ १३ ॥

नमस्तुऽआयुधायानातताय धृष्टवे ।

उभाभ्यामुत ते नमो बाहुभ्यां तव धन्वने ॥ १४ ॥

हे रुद्र ते तवायुधाय नमोऽस्तु वाणाय नतिरस्तु कीदृशाय अनातताय धनुष्यनारोपिताय । धृष्टवे धर्षणशीलाय धृषेः कुप्रत्ययः रिपून्कृतुं प्रगल्भाय । उ-